

Право на охорону здоров'я?

«ЧЕРВОНА КАРТКА» НА ШЛЯХУ ДО ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Одинадцятьою статтею Хартії передбачено право на охорону здоров'я для громадян України. Згідно з цим документом мають бути забезпечені наступні заходи: усунення причин порушення здоров'я; надання консультаційних і просвітницьких послуг для поліпшення стану здоров'я; запобігання епідемічним, ендемічним та іншим захворюванням, а також нещасним випадкам.

Президент Ради захисту прав та безпеки пацієнтів Віктор Сердюк змалював катастрофічну ситуацію з охороною здоров'я в нашій країні та звернув увагу на невиконання положень Конституції та законів України, а також міжнародних зобов'язань щодо охорони здоров'я. Експерти Ради ретельно вивчили урядовий звіт і надали Комітету свої зауваження у формі коментаря. У документі наголошується на хибності стратегічних показників медичної реформи, ігноруванні попередніх висновків Комітету, обмеженні доступу до лікування, проблемах із профілактикою керованих інфекцій, постійному недофінансуванні охорони здоров'я тощо. Тож чи будуть «смертні вирокі» тисячам хворих українців «червоною картою» Україні на шляху до євроінтеграції?

ПРАВО НА ЖИТТЯ ОДНАКОВЕ ДЛЯ ВСІХ?

Влада періодично проголошує нові соціальні ініціативи та приймає нові правові акти без оцінки виконання прийнятих раніше. Правові дії не забезпечуються ресурсами та технологіями для повного гарантування права людини на охорону здоров'я. Виділені бюджетом кошти на 2013 р. складають лише 19% від реальної потреби! Це позбавляє мільйони пацієнтів можливості отримувати вчасний доступ до адекватного лікування.

Недофінансування таких терапевтичних напрямків, як гепатит С, нефрологічні захворювання та ревматоїдний артрит, сягає 100%. Вартість лікування є непомірним тягарем для більшості громадян України. Середня зарплата у 2011 р. становила 2297 грн. При цьому щомісячні витрати на лікування гепатиту С складають

Уряд України представив 5-й Національний звіт щодо впровадження Європейської соціальної хартії. Відповідне рішення Європейського комітету заплановано прийняти у грудні 2013 р. Як же забезпечується фундаментальне право людини на життя й охорону здоров'я в нашій країні?

13 265 грн, гемофілії — 9286 грн, СНІДу — 8622 грн. Більшість українців (81%) не можуть придбати необхідні ліки через їхню ціну. Україна належить до країн, поряд із Лесото та Зімбабве, де тривалість життя у 2008 р. була меншою, ніж у 1960-му. Разом із тим існує анклав адекватної медичної допомоги — Державне управління справами, яке обслуговує тільки урядовців і політиків високого рангу. На медичну допомогу для еліти витрачається 1% загального бюджету охорони здоров'я в країні.

ВАКЦИНОФОБІЯ

Хронічне недофінансування, плутанина та неефективність механізму державних закупівель вакцин призвели до провалу Національної програми імунізації. Протягом останніх років кілька поствакцинальних несприятливих подій викликали вакцинофобію серед українців. У 2012 р. після вакцинації вірусного гепатиту В зареєстровані трагічні випадки смертності немовлят. При цьому ігноруються міжнародні джерела для поліпшення шляхів профілактики захворювань. Програма Глобального альянсу у галузі вакцинації та імунізації впроваджує нові вакцини проти пневмокока, вірусу папіломи людини та ротавірусу за компенсованими цінами. Крім того, в Україні можливо використовувати логістичні програми ЮНІСЕФ із метою оптимізації витрат і зниження бюджетного навантаження щодо безпечних і ефективних вакцин. Прикладами таких засобів є пентавалентні вакцини проти дифтерії, правця, кашлюка, гепатиту В, гемофілії інфекції типу В, а також ММР (кір, паротит, кашлюк), БЦЖ та ін.

ІНФІКОВАНА КРОВ

Внаслідок відсутності адекватної профілактики в Україні у 80% хворих на гемофілію дітей віком до 14 років і 100% віком до 18 років наявні фізичні вади. У той час як у країнах Західної Європи та США хворі діти мають фізичні вади на рівні 1–2%. Як наслідок, тільки 32% із 2672 наших пацієнтів мають шанс дожити до 50 років. Безпека медичної допомоги таким хворим є одним із ключових питань, а в Україні при їх лікуванні й досі використовується криопреципітована плазма. Ця технологія характеризується високим ризиком інфікування, особливо гепатитом С. Численні порушення в системі інфекційного контролю призвели до поширення вірусу гепатиту С серед 32,2% медичних працівників і 15,3% донорів. У групах ризику цей показник сягає 80%. До згаданих груп належать пацієнти, які отримують хірургічне або ендоскопічне лікування та ін'єкції, споживачів ін'єкційних наркотиків, а також працівників секс-індустрії. Загалом гепатитом С інфіковано 3–8% населення України, а в Західній Європі поширеність захворювання коливається в межах 0,4–3%. Навіть якщо вся зарплатня пересічного громадянина України буде витрачена на лікування, ця сума покриватиме лише 14% від необхідної. Безліч хворих на гепатит С українських громадян змушені просити владу сплатити за їхнє лікування або змиритися із своїм трагічним життям.

Коли ж покращиться ситуація з охороною здоров'я в Україні та яке рішення прийме Європейський комітет, поки що сказати важко...